

Nasmehnila se je prijazno, podala roko, da jo je lepi častnik pritisnil na ustni in ponavljala:

»O, jaz tako neizrečno ljubim cvetlice! ...«

Pesem stare Drnulje.

Oh tudi jaz sem bila mlada,
Oh tudi jaz sem vstala rada,
Če brdek fant me je oprtil,
Po sobi z mano se zavrtil.
Kaj brigajo me vsi ljudjé!
Tako sem mislila zasé:

Dokler sem in zala bom,
Plešem in plesala bom.

Po zimi pri dekliški seji,
Okrog peči žvečer na preji
Zapela sem veselih pesem
Več, kakor zvila sem povese.
Kaj brigajo me vsi ljudje!
Tako sem mislila zasé:

Bila sem, vesela bom,
Pela sem in pela bom.

Nekteri je povprašal zàme;
A stariše, ne mene same.
In post se je vrstil za pustom,
In smeh uhajal mnogim ustom...
Kaj brigajo me vsi ljudje!
Tako sem mislila zasé:

Dókler sem in čila bom,
Lahko se možila bom.

Prišlo je kmalu res drugače!
V zakonu sem nosila hlače.
Krošnjar Drnóvec je nagajal
Po svoje mi — a nič razsajal.
Kaj brigajo me vsi ljudjé!
Tako sem mislila zasé:

Bila sem, ohola bom,
Starca zmerom bola bom.

Umril je on, zapustil krošnjo,
Dolgov veliko, prazno mošnjo. —
»Njegove smrti jaz sem kriva«
Opravlja množica ležniva.
A kaj mé brigajo ljudje!
Odrevenelo je srce....

Skoro se osula bom —
Bila sem, drnulja bom.

Anton Medved.

